

Per a tu, Rapunzel

Observo l'altre jo que em somriu sorpresa rere l'espill. Duu la pell plena de gracioses arrugues, els ulls empetitits i més vius que mai, els llargs, pocs, blanquinosos però gràcils cabells recollits en una llarga trena. Recordo que des que era ben jove vaig sentenciar que mai em tallaria la melena. La deixaria créixer com a símbol de continuïtat, perpetuïtat i saviesa. A l'estil de les dones d'orient: índies, xineses o tailandeses. Totes elles duen trena. Perquè a l'hora de la vellesa pogués convertir-me de nou en princesa.

I ara ho sóc de ben nou. Una Rapunzel sàvia i experta que sap prou bé que no ha necessitat cap príncep que la rescatés, que trobà per si mateixa la porta que l'alliberà de la seguretat avorrida i monòtona de la torre. Que va haver d'enfrontar-se amb dracs, bandolers i tempestes. Que caigué, plorà, patí, relliscà, es va perdre i, fins i tot, va haver-hi moments que dubtà de si mateixa, però res l'aturà, mai deixà de tenir fe en ella.

Abaixo l'esguard cap a les mans. La vella rere el mirall m'imita. Les tinc plenes d'arrugues i el misteri de línies, corbes i ratlles digitals s'expressen amb més fermesa que mai. Tota la vida he ignorat ben bé què deien i ara, just a les acaballes d'aquesta aventura anomenada vida, prossegueixo sense haver-ne tret l'aigua clara. Això em fa adonar que la vida, ja sigui al principi o al final, continuarà essent sempre un misteri. Potser quan passi a l'altra realitat, allò que anomenem mort i que no és res més que un canvi i possiblement una tornada a casa, desveli la gran incògnita. El cor se m'accelera amb aquest pensament.

– Tens por de morir, iaia? –em preguntà l'altre dia la meva néta. Davant la meva sorpresa, em vaig adonar que no en tenia pas. Sentia emoció i nerviosisme, impaciència, ara que s'acostaven les últimes setmanes, per saber què m'hi trobaria. Una nova aventura m'esperava. I no, no en tenia pas, de por; és més: trobava ben absurd tenir por de la mort. Potser és que sempre he anat al revés del món, però crec (i ho he viscut en carn pròpia) que el que realment fa por és la vida. I de nena i joveneta en tenia molta, de por. La incertesa

d'ignorar el meu futur, les desgràcies que viuria, els instants de felicitat, les persones que en el seu moment no sabia si eren adequades o no per a mi i per Déu! Els milers de decisions a prendre cada dia: si és millor triar aquesta carrera o l'altra, donar-li una oportunitat al Pau o deixar-ho estar, anar a la festa de Prades a què em convidà la Laura... I si no hagués dit "sí, vull" el dia del meu casament? Cada cop que havia de prendre una decisió em posava malalta. Tenia tanta por d'equivocar-me, de dirigir-me cap a un camí que en un futur no voldria, de no ser capaç de ser qui realment desitjava ser... I qui volia ser? Em mancaven molts factors, experiències, coneixements.

Quan ets jove t'ofereixen molts colors i pinzells i et diuen "pinta!". Però tu no en saps pas, de pintar, i, encara més: una taca, una corba, una figura feta... ja no es pot pas esborrar.

Per aquest motiu no en tinc pas, de por a la mort. Sento una pau immensa dins meu. Cloc els ulls i faig un viatge mental en el llarg recorregut de la meua vida. Somric. Crec que, tot i els entrebancs, ho he fet prou bé. He dit "t'estimo" sempre que ho he sentit, i de jove ho deia massa sovint i tot, he abraçat, plorat i rigut. He conegut persones meravelloses que no vaig tornar a veure mai més. Però d'elles he après a acomiadar-me sense tristor. Ja he dit adéu moltes vegades, fer-ho de nou, no serà pas tan complicat. A més, la major part de coses i persones que estimava ja han marxat.

Que ningú s'equivoqui: no s'acaba tot el dia de la mort. Morim i naixem cada dia. Cada moment tanquem velles portes i se n'obren de noves. Vivim en un canvi i transformació permanent; l'ahir es perd en un demà que, com a molt, se li assembla, però no és pas el mateix. Que potser sóc la mateixa jove de vint anys? No pas. No pas. Abans era insegura, temerosa, indecisa, vergonyosa i amb una extrema sensibilitat que em feia plorar dia sí dia no. Patia amb facilitat i també m'alterava força ràpid. Quan succeïa alguna desgràcia el món em queia a sobre. Llavors havia de recollir les runes i tornar a construir de nou.

Ara, però, sóc decidida, lliure, sàvia, confiada, segura i tranquil·la. I ric en recordar aquells moments en què sentia que el món em queia a sobre. He

après a no aferrar-me a res, ja que, al cap i a la fi, res ens pertany i tot allò viu flueix constantment. La vida dóna moltes voltes i finalment vaig aprendre a girar. Les persones vénen i marxen. Algunes s'hi queden més estona, fins i tot anys, però sempre acaben marxant. És la llei del cicle. Tothom ha de tornar a l'origen. Naixem sols i morim sols, però ens oblidem d'un fet molt important: estem tots connectats. I encara més: quan dos éssers han estat junts durant un temps... no hi ha distància capaç de destruir aquesta unió. I això ho diu fins i tot l'anomenada física quàntica. La meva néta em parla sovint d'aquest tema, que l'apassiona.

Una llàgrima se'm fuga a la faç. Vella i tot, encara sóc bonica. Miro fixament el meu iris, que tremola emocionat. Vull parlar amb mi mateixa abans de partir. Però no amb l'àvia que sóc, sinó amb la jove de vint-i-tres anys que ara mateix viu el meu passat. I és que el temps és circular, ja m'ho diu la meva néta. Passat, present i futur s'entrellacen en un mateix instant. Per això vull lliurar-li un missatge a la meva *jo* jove. Sé que ara li trontolla la fe i vull dir-li que no tingui por, que sigui valenta. Que aconseguirà allò que es proposi, que veurà món, estimarà i serà estimada. Vull dir-li que mai perdi la fe i l'esperança. Que farà realitat els seus somnis i que jo en sóc la prova. Ja he viscut la seva vida i per això puc afirmar que serà un èxit. Que tot allò pel qual el seu cor innocent batega, tot i que ara ella ho ignora, evocarà la cançó de la seva vida... I ella ballarà, dansarà amb el destí, voltarà i fluirà amb els esdeveniments, recollint els somriures, abraçades, petons de maduixa, comiats de tardor, d'estims, les meravelloses postes de sol, pluges alienes des de terres encantades, mà en un ventre ple de vida, crits d'alliberament, passejades, olor de brisa marina, gràcies en llengües estrangeres, lluna plena, quietud, pau, poesia. Ella recollirà tot allò que ara sembla i que el dia del seu demà (el meu avui) la riquesa de la meva ànima representa.

A tu, princeseta meva, la Rapunzel que sempre hem estat, la que m'ha donat forces i il·lusió quan em mancaven, la que m'ha vist caure i aixecar-me de nou, la que ha comprès que la vida és lliurar-se plenament a l'existència i regalar amb amor altruista allò que un és... a tu, que encara et queda un llarg camí, el meu camí, el nostre camí per recórrer..., vull dir-te que t'estimo. Sent la meva

mà arrugada en la teva, indecisa i neta. Estic orgullosa de tu, de nosaltres. Ara et toca a tu, princesa, crear de nou el nostre conte de fades.

Pseudònim: Libelula